

Ede, 20 juni 2020

Lieve Lisan,

Mijn werkende leven is aan 't veranderen is. De ruimte die ik voel om je te schrijven neemt af, nu ik niet meer thuis werk maar van afspraak naar afspraak onderweg ben. Deze keer zijn het niet mijn drukke gedachten waardoor ik later terugschrijf, maar is het mijn nieuwe agenda.

Als vanouds

Je zou haast denken, als vanouds. Dat is het natuurlijk niet, want de schaduw leunt op mijn schouder en fluistert woordjes in mijn oor: afstand houden! Géén handen schudden! Pijlen volgen! Winkelwagen gebruiken! Niemands kopje pakken! Niet knuffelen! Maar toch Lisan; wat is het tof dat de senioren elkaar weer mogen ontmoeten in het dorps huis. Het voelde wat onwennig, zo ver uit elkaar aan tafel, en mensen bewogen zich wat behoedzaam langs de route. Maar zo fijn om ieders stem te horen en hun lachende gezichten te zien. Geruststelling voelde ik ook: gelukkig, we zijn er allemaal nog. Er was enorme geraaktheid - kwetsbaarheid zo je wil - tussen de aanwezigen.

Opmars van kwetsbaarheid

In mijn eerste brief schreef ik: leuk hè, nadenken over gewone dingen in een ongewone tijd? Een van de dingen die mij opviel, is de opmars van 'kwetsbaarheid'. In het gewone leven, al vóór corona, wordt kwetsbaarheid gezien als een toestand waarin je beter niet kunt verkeren. Het past niet in ons ideaal van sterke, zelfredzame en onafhankelijke individuen. Met corona dook het woord ineens overal op en het aantal 'kwetsbaren' nam een explosieve vlucht. Maar ik draag kwetsbaarheid juist een zeer warm hart toe. Dus hoe zit dat, kan ik je mijn hart voor kwetsbaarheid uitleggen? Ik las, weken geleden al, [een blog van Marjon Bohré](#), die verwoordde hoe ik ook over kwetsbaarheid denk.

Kwetsbaarheid en zwakte zijn niet gelijk

Bohré schrijft: "Eén van de grote misverstanden over kwetsbaarheid is dat het gelijk is aan zwakte. Maar dat klopt niet. Kwetsbaarheid en zwakte lijken misschien op elkaar, maar zijn niet gelijk. Kwetsbaarheid kun je zien als de mogelijkheid om geraakt te worden en zwakte als het onvermogen om je goed te verdedigen of beschermen." Door corona ervaren we hoe kwetsbaar we allemaal zijn: we werden geraakt in ons hart, onze emoties, het leven blijkt breekbaar. Ze zegt dat we in deze tijd óók zagen hoe moed een soort tweelingzusje van kwetsbaarheid is. Denk aan alle mensen die zo moedig zijn om voor anderen te zorgen, ook als ze daarmee risico lopen om besmet te worden. Als je het tot je door laat dringen dat kwetsbaarheid niet hetzelfde is als zwakte, maar juist hand in hand gaat met moed, dan plaatst dat onze omgang met kwetsbaarheid in een heel ander perspectief. Kwetsbaarheid is dan geen gebrek dat koste wat kost verholpen

moet worden omdat we liever krachtige mensen zien. Nee, kwetsbaarheid betekent dan dat je raakbaar bent, dat je je zintuigen in beweging laat brengen. En moed? Moedige mensen verdragen hun kwetsbaarheid en durven het aan om 'geraakt' te worden.

Herwaardeer kwetsbaarheid

Ik vind kwetsbaarheid van onmisbare waarde. Kwetsbaarheid maakt je benaderbaar en dat je de situatie van de ander kunt invoelen. Of als iemand lijdt onder zijn omstandigheden en is een oplossing niet binnen handbereik, kun je nabij zijn en troost bieden. En mijn ervaring is dat mensen die hun zintuigen laten spreken, doorgaans helder kunnen benoemen welke (verander)behoefte zij hebben. Wat mij dan weer in staat stelt om te doen wat goed is voor hén. Alles waarover wij elkaar hebben geschreven heeft met aanraakbaarheid te maken. Bij deze daarom mijn pleidooi voor een herwaardering van kwetsbaarheid!!

Lieve Lisan, ik ga de zomer in. Dank voor je openheid en mooie brieven, het is een waar genoegen om met je te corresponderen.

Het ga je goed, liefs en een virtuele omhelzing, Ruth.